

Intervenció de la candidata del PSC per Barcelona, Carme Chacón Consell Nacional del PSC, dissabte 19 de gener de 2008

Companys i companyes,

Avui aprovem les candidatures per a les properes eleccions generals del 9 de març. Sé que parlo en noms dels qui hem estat diputats i senadors aquests quatre anys si us dic que ha estat un honor representar-vos, representar aquest partit, treballar cada dia pel nostre país des dels valors de la llibertat, de la igualtat, de la justícia, del progrés i de la solidaritats entre els pobles.

Gràcies, companys i companyes. Gràcies per la vostra confiança. Pel vostre suport. Pel vostre afecte.

El Primer Secretari ha fet un balanç de la feina feta durant aquests quatre anys. Han estat quatre anys intensos. Per part nostre, ho heu vist bé, han estat quatre anys de feina i compromís. D'objectius assolits i d'esperances –com el procés de pau- que ETA va acabar assassinant.

Però també han estat 4 anys d'una oposició agressiva amb les institucions, amb el propi sistema democràtic pel que tant havíem lluitat; agressiva amb el resultat de les urnes d'ara fa 4 anys. Hem viscut l'oposició d'un Partit Popular que no va pair la seva derrota. I que, des de l'inici de la legislatura, es va decidir a tombar a Zapatero agredint a Catalunya.

La seva estratègia ha estat: quin és el millor argument per desgastar Zapatero? Per fer fora Zapatero? “Entregado a Catalunya; vendido a Catalunya”. Tant si es tractava d'una OPA empresarial, com de reformar el nostre Estatut d'Autonomia, com si li tocava l'hora al nostre sistema educatiu: el Partit Popular ha atacat la nostra identitat com a país, els nostres símbols, la nostra llengua i fins i tot va apostar pel boicot als productes catalans. Una estratègia que no s'ha acontentat en restringir al parlament, sinó que va voler dur a tots els carrers i a

tots els racons d'Espanya. I ho han fet des del primer fins l'últim dels integrants del Partit Popular, i també alguns de fora del Partit Popular, que ara van a les seves llistes i que, al final, s'han tret la careta.

Ha estat tan simple com pervers: "S'ataca a Catalunya, es guanya vots a la resta d'Espanya i, sobre tot, es tomba Zapatero".

Companys i companyes, no ha estat una legislatura fàcil per a nosaltres, però puc dir-vos que amb dignitat, rigor i molta paciència, els parlamentaris del PSC a les Corts Generals hem fet una contribució més que rellevant per al nostre país, alhora que hem complert amb tots i cadascun dels nostres compromisos electorals del 2004. I a més ho hem fet amb molt bona nota. Som gent fiable.

I per això, amb el cap ben alt, tornem a presentar-nos davant els catalans amb les credencials del rigor i la feina ben feta, i amb nous objectius, que tornarem a complir.

Volem tornar-nos a comprometre amb catalans i catalanes per a:

- Crear 350.000 nous llocs de treball a Catalunya, perquè durant aquests quatre anys s'han creat 500.000.
- Fixar el salari mínim interprofessional en 800 euros, perquè l'hem pujat de 451 a 600 euros. Més en 4 anys, que ens els 8 anys de Govern de la dreta.
- Podem assegurar que les pensions mínimes continuaran guanyant poder adquisitiu, perquè les hem incrementades més d'un 25% en aquesta legislatura. Més en 4 anys, que en els 8 anys de govern de la dreta.
- Volem ampliar el permís de paternitat a 4 setmanes, perquè n'hem implantat el de dues setmanes. I n'ambicionem més.
- En podem comprometre a incrementar els fons que es destinen a cooperació fins al 0,7, perquè enguany els hem col·locat al 0,5%.

- I ens podem comprometre a desplegar plenament l'Estatut d'Autonomia al servei dels catalans, perquè avui ja és una realitat. Avui és llei. I ha estat possible gràcies al socialisme català, i a què Espanya la governa José Luis Rodríguez Zapatero.

Tenim molta feina per davant:

Volem explicar allò que hem fet. Explicar també allò que no hem pogut fer i el per què. Assumir i explicar els errors que hem comès, perquè reconèixer-los ens sembla el democràtic, i alhora perquè també així enfortim el nostre partit.

I sobretot, volem oferir nous reptes, nous desafiaments, nous horitzons de progrés per a Catalunya i per a Espanya. Aquesta és la campanya electoral que volem i farem els socialistes catalans. Sense insults i sense mentides. Feina, confiança en el nostre país i en la nostra gent; optimisme, sí, perquè només es pot ser optimista quan el nostre futur depèn de nosaltres. El nostre futur, el que hagi de ser de Catalunya a partir del 9 de març, depèn de catalans i catalanes.

M' agradaria compartir una reflexió amb vosaltres. Una reflexió entorn a la preocupant evolució d'alguns adversaris polítics a Catalunya que encara no han digerit el seu paper d'oposició.

Jo entenc el desconcert de CIU en aquests moments. Qualsevol partit, per avançar, necessita: lideratge; un projecte coherent; i el que més li importa a CIU: poder.

De vegades, quan falla el lideratge, es pot continuar si es té un projecte clar i poder;

Quan falla el poder, es pot tirar endavant sens dubte quan es té lideratge i un projecte clar.

Però quan no es té ni lideratge, ni projecte clar, ni poder...

Quan això passa, un dia s'aposta pel sobiranisme i l'altre es supliquen seients al Consell de Ministres d'Espanya.

Quan no es té ni líder, ni discurs, es diuen coses com que el model autonòmic de Zapatero és el mateix model autonòmic que el d'Aznar!

Quan no es sap ón es va, es diu que el Partit Popular i els socialistes som el mateix.

Algú pot creure's a Catalunya aquest discurs de CIU de què Rajoy i Zapatero són el mateix? Que és el mateix qui ha impulsat l'Estatut que qui l'ha recorregut al Tribunal Constitucional i està fent totes les maniobres que no hem vist mai per tombar-lo? Algú pot creure que són el mateix Solbes que Pizarro? Què és el mateix el vicepresident econòmic que ha aprovat per a Catalunya els millors pressupostos de la seva història, que qui es va significar preferint "una ENDESA alemanya abans que catalana"?

Que és el mateix qui va derogar el transvasament de l'Ebre que qui el va aprovar?

No hi ha diferència entre aquells que es comprometen amb la nostra immersió lingüística, amb la llengua catalana, i que lluiten per dur-la a Europa, o aquells qui menteixen i tracten d'enfrontar-nos inventant-se un problema lingüístic que a aquest país no existeix?

Algú pot subscriure l'equidistància entre qui creu en Catalunya, qui ha apostat per ella invertint en les seves infraestructures o qui ha alimentat l'odi cap a tot allò que signifiquem catalans i catalanes?

Tan desorientada està CIU que no sap distingir entre qui són amics o enemics d'aquest país?

Demano a Convergència que no torni a fer com va fer durant més de 20 anys: confondre el partit amb el país. Confondre CIU amb Catalunya. Respecto i entenc el pessimisme de CIU; respecto i entenc la seva confusió, la de CIU, i fins i tot puc respectar, tot i que no entendre, les seves ganes de tornar a aliar-se amb el PP. Però que no s'enganyin: mai, mai com ara CIU ha estat tan allunyada de semblar-se a aquest país, d'entendre Catalunya, i de poder representar-la.

I juntament amb CIU, d'altres forces polítiques estan fent campanya optant per la crítica a Zapatero. I alhora, en el seu projecte demanen més competències, més transferències i més desplegament estatutari.

I amb qui pensen fer-ho? Quin dels 2 Presidents possibles sortit de les urnes el 9 de març pot dur a terme res del què proposa CIU, ERC o ICV. Solament un d'ells. Qui ha complert amb Catalunya: Zapatero.

I no té sentit posar-se a pensar en l'alineació de la segona volta, si primer hem de guanyar l'eliminatòria. O Rajoy o Zapatero. O centralisme ranci i anticatalanisme, o seguim en el camí de l'extensió dels drets, del reforçament de l'Estat del benestar, del desplegament estatutari, de les inversions per aquest país, del suport al català, de la Carta de Barcelona, dels Papers de Salamanca... o tants i tants avenços que en aquest país s'han produït, en menys temps que mai, de la mà de Zapatero.

Els catalans sabem què volem, quin és el nostre camí i, el més important, sabem que el nostre futur depèn de nosaltres. Els catalans sabem que el 9 de març és decisiu per al nostre país, i que el nostre vot és decisiu per al resultat electoral que surti de les urnes.

I si no, recordeu-vos d'una cosa: a les anteriors eleccions municipals, les de maig de 2007, el Partit Popular, en el conjunt d'Espanya, va guanyar en vots. I el Partit Popular de Madrid, molt cofoi, va sortir a dir que aquelles eleccions municipals les havia guanyat el PP gràcies a Madrid. Gràcies al suport que els votants madrilenys havien donat al Partit Popular.

No en tingueu dubte companys. En aquestes eleccions el nostre vot és el decisiu. Els catalans serem decisius perquè torni a guanyar un projecte de pau, de drets, de llibertats, de benestar, de pluralisme, d'autogovern per a Catalunya. Perquè malgrat el desconcert d'alguns, els catalans sí sabem el que ens juguem el proper 9 de març.

En un moment com aquest, la neutralitat i l'equidistància no caben. Aquells que defensen la neutralitat de Catalunya en aquesta contesa electoral són els millors aliats, ni que sigui involuntaris, del retorn d'Aznar i els seus al Govern d'Espanya. Que no se'n oblidin d'això.

Ara CIU parla de dignitat per Catalunya, de respecte a Catalunya.... A bones hores!

Aquesta CIU que ara descobreix el respecte a Catalunya no va ser capaç de respectar-la quan la va agenollar davant els Governos d'Aznar per assegurar-se ella el Govern de Catalunya. A on van deixar-se el respecte a Catalunya quan votar una darrera de l'altra totes les investidures d'Aznar i un per un tots els pressupostos del Partit Popular?

No la van respectar quan van acceptar no reformar l'Estatut d'Autonomia, no millorar l'autogovern, per mantenir-se al poder.

No la van respectar quan van pactar un model de finançament asfixiant per als nostres serveis públics i les nostres inversions.

I no la respecten quan somnien que el Govern de Catalunya es decideix a Madrid. Molt hem treballat els catalans per la nostra democràcia i el nostre autogovern com perquè algú pretengui ara que el nostre destí es decideixi a fora. El Govern de Catalunya es decideix a Catalunya. El Govern de Catalunya el decidim catalanes i catalans i s'ha d'estar molt perdut, o molt desesperat, per haver d'estar mirant a Madrid amb l'esperança d'aconseguir tornar al Govern de Catalunya.

Avui a Catalunya no se la respecta ni esperant que Madrid em resolgui el que no vaig aconseguir a Catalunya, ni apostant per l'equidistància ni la neutralitat. A Catalunya se la respecta i se la defensa treballant cada dia per seguir garantint a la gent més drets i llibertats, pujant el salari mínim i les pensions, fent habitatge protegit, millorant els salaris de treballadors i treballadores i donant més drets als autònoms com ha fet el Govern de Zapatero; ajudant a les persones en situació de dependència, enfortint l'escola i els valors de l'esforç i la capacitat, no deixant cap nen enrere; millorant la qualitat dels nostres hospitals, de la nostra policia, invertint en infraestructures i serveis públics, desplegant en plenitud el nou Estatut. I aquesta és la pregunta del dia 9: qui, Rajoy o Zapatero, apostarà per aquesta Catalunya que somiem i mereixem?

El que passa és que alguns encara no han estat capaços de digerir el resultat de les urnes de l'11 de març de 2004, i que d'altres encara no han pogut pair el resultat de l'1 de desembre de 2006.

Però el que es decideix el proper 9 de març, el que decidirem d'aquí 50 dies, no és ni el resultat del 2004 ni el del 2006. Aquells partits ja es van jugar i ja van donar els seus resultats.

La disjuntiva del 9 de març és molt simple. Avencem o retrocedim. Solbes o Pizarro. Maria Teresa Fernández de la Vega o Esperanza Aguirre. Socialisme o Aznarisme. Pau o Bush. Zapatero o Rajoy. I el més senzill de comprendre de tots: Catalunya guanya o Catalunya perd.

I això ho entén qualsevol. Aquesta és la pregunta del dia 9. I els treballadors d'aquests país, la gent senzilla, joves i dones, gent gran, catalanes i catalans, sabem que la clau del nostre futur és a les nostres mans.

També sabem que el comptador del dia 9 estarà a zero per a tothom. Per això, companys i companyes, treballeu perquè Catalunya torni a ser immensament decisiva. El futur està a les nostres mans.

Companyes i companys, a treballar! Moltes gràcies.